

**[Pla Christmas-Møller]**

Da jeg nu gerne vil være pæn i mine bemærkninger om baggrunden for Kristeligt Folkepartis forslag og for så vidt også hensigten med de to forslag, vil jeg foreslå, at Kristeligt Folkeparti afleverer specielt lovforslag nr. L 173 til nogle passende faglige organisationer med den besked, at der her faktisk ligger et færdigt materiale, de kan viderebringe til de kommende overenskomstforhandlinger. Det synes jeg i og for sig at forslagens kvalitet for tjener.

Men vi må herindefra på det bestemteste afvise at lovgive på det foreliggende grundlag. Det er og bliver et overenskomstanliggende.

**Helge Sander (V):**

»Hensigten med forslaget er at give børn og forældre bedre mulighed for at få mere tid sammen.« Sådan hedder det til indledning i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 44, og i et centralt afsnit i lovforslag nr. L 173 understreger man vigtigheden af, at der er mulighed for at få nedsat tid, således at der kan være bedre mulighed for at være hjemme og pleje familien.

Disse to helt centrale bemærkninger kan vi til fulde tilslutte os fra Venstre. Vi mener oven i købet, det er meget vigtige forhold, som vi gerne vil være med til at prioritere højt.

Men vi mener ikke, som det allerede er fremgået af flere indlæg her fra talerstolen, at løsningen findes i de forslag, som hr. Glønborg præsenterer i aften. Til gengæld har vi fra Venstre en anden model, som vi mener giver det samme resultat, nemlig mulighed for et øget samvær med børnene.

Venstres bud på at løse dette problem er, at vi simpelt hen i stedet for som i dag at lade institutionerne få pengene, lader pengene følge barnet, altså udbetalt til forældrene. Det vil give forældrene mulighed for selv at vælge, hvad de føler er det rigtige. Der er sikkert mange, som vil foretrække de forskellige daginstitutioner, som vi kender i dag. Nogle vil sikkert ansætte hjælp derhjemme til at passe børnene, og atter andre vil foretrække deltidsarbejde eller en helt fjerde model. Det er i og for sig ganske ligegyldigt. Det centrale for os er, at man skaber muligheder, således at forældrene selvstændigt kan tage stilling til, hvad der tjener den enkelte familie bedst.

Men jeg synes også, det er væsentligt at fastslå, at der skal være en større positivitet på arbejdsmarkedet, for at disse forudsætninger er til stede. Jeg har noteret mig med stor glæde – og det tror jeg vi alle gør i Venstre – at de hidtidige ordførere har understreget, at det er et område, der henhører under overenskomstforhandlingerne.

Dog bemærkede jeg, at fru Jytte Andersen udtrykte megen mistillid til arbejdsmarkedets parter, for i en lidt forkortet udgave kan jeg sige, at fru Jytte Andersens indlæg her på talerstolen ikke rummede megen tillid til, at man kunne finde ud af det, heller ikke ved den næste overenskomst, og fru Jytte Andersen mente, det skulle klares her i huset.

Det mener vi afgjort ikke, og jeg vil gerne sige, at vi håber og tror, at man kan klare det ved de næste overenskomstforhandlinger, og at det, der bare var en tanke, og de bestræbelser, der var i visse kredse under de sidste overenskomstforhandlinger, bliver en realitet. Det ser vi meget gerne.

Men vi mener som sagt ikke, at det er et forhold, som vedrører Folketinget, så vi ser frem til, at overenskomstforhandlingerne begynder igen, så også fru Jytte Andersen kan få opfyldt sine ønsker.

(Kort bemærkning).

**Jytte Andersen (S):**

Det var noget af en overfortolkning, hr. Helge Sander foretog her. Det, jeg sagde, var, at arbejdsmarkedets parter og det politiske system med fordel kunne skabe en ramme for diskussionen om, hvordan vi kom videre. Jeg udtrykte også en vis form for mangel på tiltro til, at der ville blive taget de store tigerspring af arbejdsmarkedets parter på børneområdet. Det vil jeg gerne vedstå. Og det hænger selvfølgelig sammen med, at parterne på arbejdsmarkedet ikke er småbørnsfamilier, der sidder i toppen. Det ved vi jo godt det ikke er.

Derfor tror jeg faktisk nok, at parterne på arbejdsmarkedet oven i købet ville være glade, hvis der også var et politisk aktivt medspil med hensyn til, hvordan vi kan skabe rammer for næste generations mulighed for en god opvækst og mere tid sammen med deres forældre. Jeg vil altså ikke skydes i skoene, at jeg generelt har udtrykt mistillid til arbejdsmarkedets parter, hverken den ene eller den anden, skal jeg sige i denne sammenhæng.